

неуведаема слава, паднаха убити: кап. Дечко Йордановъ и 63 войници.

Ранени: 7 офицери и 250 войници.

Стремителнитѣ атаки на полка срещу Митиризитѣ предизвикаха едно масово засилване на неприятеля по цѣлото протежение на този фронтъ. Струпани бѣха най-добритѣ сръбски полкове и за кратко време задъ всѣка чука се заобаждаха новонастаненитѣ тежки орждия, срещу които нашитѣ планински топчета онѣмѣха. Генералъ Сарай схващаше отлично, че се касае за сждбата на цѣлата солунска акция и съ право обърна сериозно внимание на този пунктъ.

Заредиха се страшни боеве за овладѣването на Митиризитѣ. Всичко, съ каквото можеше да се убива по-голъмо количество хора, бѣше турено въ действие. Митиризитѣ и Джематъ-ери изригнаха огнена лава и заливаха съ смъртъ безстрашнитѣ сливенци. Идваха моменти, когато трѣсъкътъ на минитѣ и непрекъснатиятъ вихъръ на изригващитѣ фугаси се сливаха въ една неземна пѣсенъ, която разкъсваше нервитѣ и на най-хладнокрѣвния човѣкъ. Мнозина полудѣваха.

На 20 августъ 5-та рота настѣпи рано сутринята по направление на единъ гребенъ. Но още не достигнала 100 крачки до неприятелскитѣ окопи, тя биде принудена да спре, защото противникътъ я бѣше открилъ и съсрѣдоточи срещу ѝ силенъ огънь. Дветѣ флангови неприятелски орждия биеха точно всрѣдъ настѣпващитѣ роти. Необезпокоявани отъ никого, неприятелскитѣ батареи се разбѣснѣха предъ изложенитѣ на открито войници. Това бѣше хорото на смъртта. Но и този пжтъ се намѣриха хора, за които животътъ не бѣше по-милъ отъ сждбата на другаритѣ. По личната и смѣла инициатива на началника на полковата поддръжка, майоръ Спасовъ, поддръжката, заедно съ 15-а рота, въ най-силния огънь биде хвърлена въ боя и въпрѣки страшнитѣ жертви, атаката на сърбитѣ биде отбита съ дваждъ по-голъми за тѣхъ жертви.

И този тежкъ денъ мина. Прохладната лѣтна нощъ завари бойцитѣ на сжщитѣ имъ мѣста. Едва сега, презъ нощта, можаха да се видятъ крѣвавитѣ резултати отъ днешния бой.

73 трупа на убити наши войници съ голѣма мъжа бѣха прибрани въ дола и погребани въ братска могила. 230 души ранени излѣзоха отъ строя полуживи, за да носятъ завинаги въ тѣлата си спомена отъ този адъ.

На 21 августъ презъ нощта, 6-а и 3-а роти, по инициативата на капитанъ Александровъ, се промъкнаха незабелязано до теленитѣ мрежи и почти подъ носа на сърбитѣ почнаха да кълцатъ тельта съ ножици. Но единъ блестящъ ракетъ се изви отъ височината и подобно на разкошенъ полюлей разкри приведенитѣ около бодливата тель герои. И за мигъ нощната тъмнина се раздра отъ стоици мълнии. Започна се една нова канонада, която превърна нощта въ една страсхотна игра на червени пламъци.

Противникътъ бѣше решилъ да покрие съ насвѣтлено желѣзо всѣка педя земя. И наистина, гората пламна отъ